

Az Európai Föderalista

Unió kongressusa

a svájci Montreux-ben

1947. augusztus 27-31.

A 2. világháború után két nagy tömb alakult ki, a világ kétpólusúvá vált. Már a két világháború között és előtt is megjelent az Egységes Európa víziója, viszont 1945 után vált igazán indokolhatóvá, amikor is Európa meggyengült, a világszínpadon korábban bitorolt vezető szerepe megenyhült, illetve két nagy erő (USA, Szovjetunió) közé szorult. Az egység kialakítását olyan államférfiak képviselték, mint Winston Churchill, Konrad Adenauer, Charles de Gaulle, Robert Schuman. Az egyesülés módját, szerkezetét, megvalósítását, felépítését, kompozícióját illetően azonban különféle elképzelések láttak napvilágot. Két jelentős tábor jött létre: az unionisták és a föderalisták.

A föderalisták programjukat az 1947. augusztus 27-31. között megtartott Európai Föderalista Unió kongresszusán összegezték, és ekkor fogalmazták meg irányelveiket, amelyek az unionista kormányközi berendezkedéssel helyezkedtek szembe.

A vezető elvek között szerepelt a hegemonikus ideológiák és törekvések elutasítása, az egység a sokféleségben elv, továbbá fontosnak vélték a pluralizmust, figyelembe véve a személyeket és a csoportokat. Elsősorban decentralizációra törekedtek, amely által a nemzetállamok veszítettek volna szuverenitásukból, a tagállamok önállóságát a föderalista hatalom vette volna át. A föderációt a nép erejével próbálták volna

egyben tartani, ezáltal a résztvevők szerint – létrejöhett volna egy olyan szövetség, amely a világföderációnak egy hangsúlyos része.

A föderalisták létre akartak hozni egy európai nemzetgyűlést, amely egyrészt politikusokból és elszánt aktivistákból állt volna, másrészt az új társadalom szociális, gazdasági, kulturális és egyházi képviselőiből, ezeknek a csoportoknak az úgynevezett "elő erőiből. A nemzetgyűlés gondolatát az unionisták egyenesen ellenezték, a föderalisták között pedig a létrehozásának módja nem volt egyértelmű, és a nézeteltérés miatt két tábor jött létre. A résztvevők alkotmányos és integráló oldalra szakadtak szét.

Altiero Spinelli

Az alkotmányozók programadója, Altiero Spinelli szerint érdemes lett volna a nemzeti parlamentekből választott képviselőkől összegyűrni az alkotmányozó nemzetgyűlést, amely svájci vagy amerikai mintára egy föderalista alkotmányt képezett volna. Elsősorban föderalista intézmények létrehozását szorgalmazták, ellenállva a nacionalista és a nemzeti eszméknek.

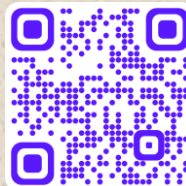
Az integráló föderalisták , köztük Denis de Rougemont, Hendrik Brugmans, Alexandre Marc , szerint a kormányok alkalmatlanok lennének a föderáció létrehozására, valamint az alkotmányozó gyűlés gyors összehívását is ellenezték. Az integráló oldal a nemzetállamok szuverenitásának redukálását fokozatosan képzelte el,

számos hatókörüket átültetve a föderalista nemzetgyűlésbe. Az államok decentralizációját azért is tartották fontosnak, hogy nemzeti kötöttségek nélkül, szükséges érdekeik alapján képviseltessék magukat a polgárok. Ez az oldal a személy és a csoportok érdekvédelmét helyezte a fókuszba, tulajdonképpen a termelők és a fogyasztók védelmét és képviseletét figyelembe véve, hogy ne érje őket alávetettség és igazságtalanság. Központi szerepet kapott a közjó, az önkormányzatiság, a demokrácia és minden szabad ember küzdelme.

A montreux-i gyűlésen kialakult párbeszéd arról győzte meg az unionistákat, hogy különböző elképzelések ellenére mégis csak van lehetőség a diskurzus megnyitására és folytatására is, leginkább az integráló föderalistákkal. Az integráló föderalisták szintén nyitottak voltak az unionistákkal való dialógus folytatására, és készek voltak az egységpolitika létrehozása érdekében az együttműködésre is.

Források

<https://www.europavarietas.org/node/275>

http://epa.oszk.hu/00900/00995/00055/pdf/EPA00995_multunk_2018_02_001-090_melleklet.pdf

http://acta.bibl.u-szeged.hu/9500/1/esz_006_266-276.pdf

